

Stella Platara

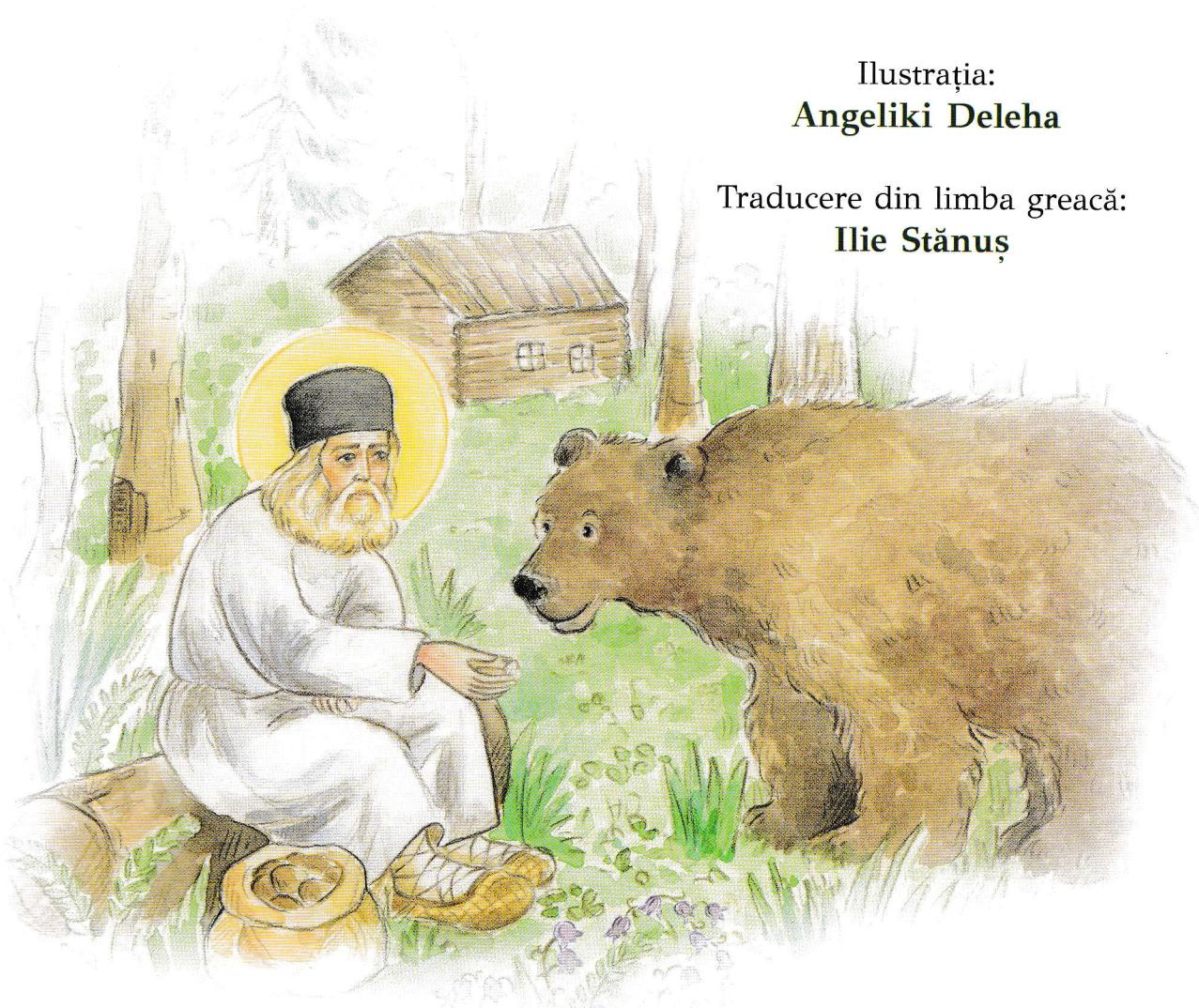
Transmisioniștii lui Dumnezeu

Serafim, un Sfânt din pădurea Sarovului

Biografie povestită pentru copii

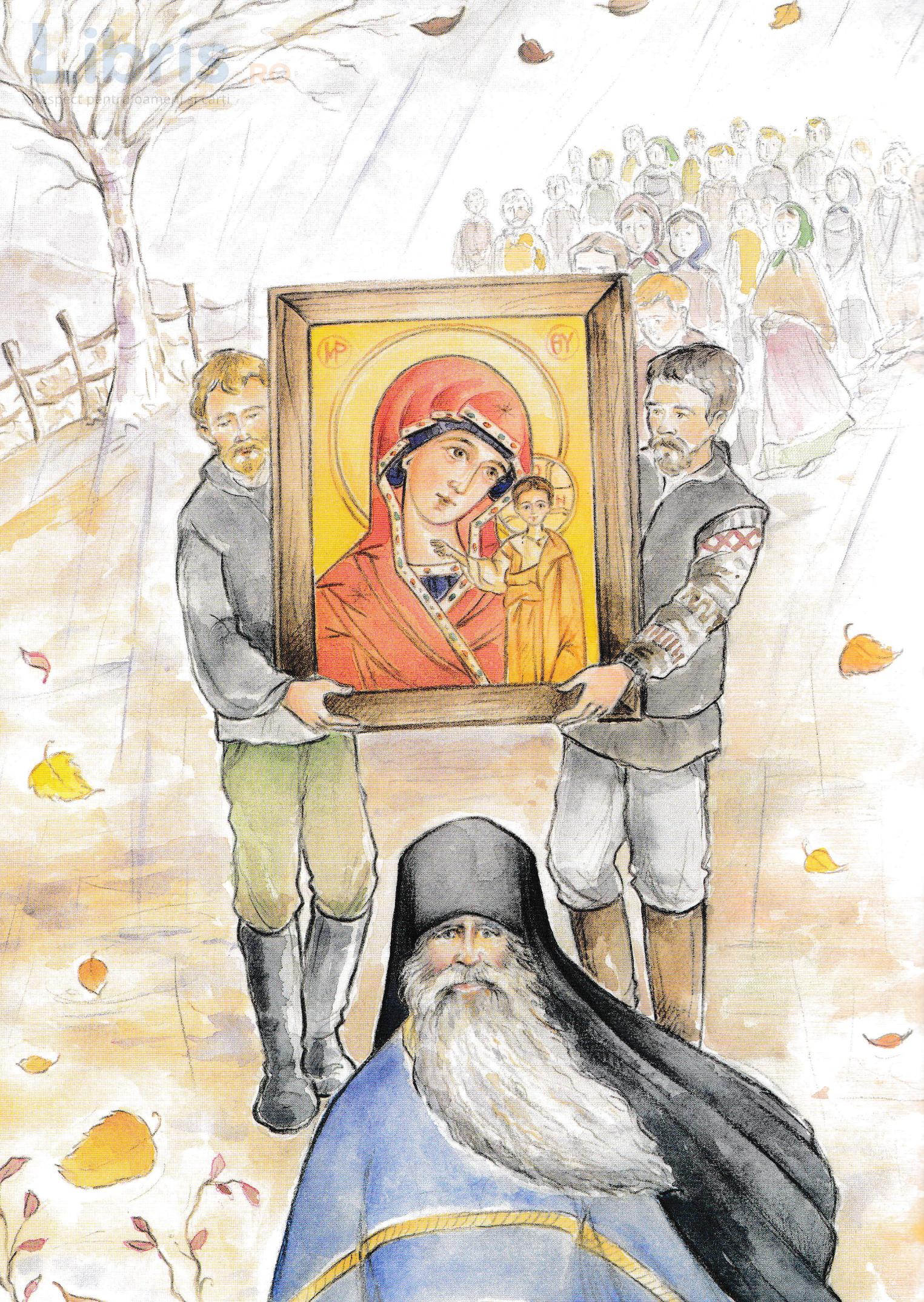
Ilustrația:
Angeliki Deleha

Traducere din limba greacă:
Ilie Stănuș

EDITURA EGUMENIȚĂ

2019

PARTEA ÎNTÂI: **Viața sa**

Anii copilăriei

Frigul era tăios, iar cerul mohorât se umpluse de nori negri, gata să-și deșerte pe pământ toată apa tăinuită în ei. O astfel de vreme era obișnuită în Rusia. Primii stropi de ploaie nu întârziară să apară. Dar asta nu sperie deloc mulțimea care, tăcută și cu pași mărunți, păsea cu evlavie în urma icoanei Maicii Domnului, purtată în mâini de câțiva bărbați. Preoții psalmodiau, adânciți în sine.

În scurtă vreme, priveliștea se întunecă, iar stropii de apă începură să cadă tot mai mari, tot mai deși. Acum credincioșii își acopereau deja capetele, ferindu-se de ploaia torrentială. Atât de tare ploua, încât oamenii începură să se neliniștească în pri-vința icoanei.

– Icoana Maicii Domnului! strigau credincioșii. Să nu o ude pe Maica noastră!

Preotul, aflat la ananghie, le zise bărbaților care purtau icoana să găsească un adăpost unde să poposească puțin, până trece

furtuna, ca mai apoi să-și continue procesiunea. Din învălămășeală se auzi deodată o voce de femeie:

— Părinte, veniți aici! În curte la noi icoana va fi la adăpost! N-o să pățească nimic. Haideți!

Preotul își întoarse privirea.

— Agata, spuse, și un mic zâmbet îi curmă neliniștea din acea clipă.

O cunoștea pe Agata. În Kursk, era printre femeile care se distingeau prin evlavia, milostenia și smerenia lor. De când își pierduse soțul, pe Isidor, își creștea singură copiii, cu mari ostenele. Le era deopotrivă și mamă, și tată, învățându-i mai mult prin exemplul cel bun decât prin

multă vorbărie. Fără să stea prea mult pe gânduri, preotul îi îndemnă pe credincioși să se îndrepte spre curtea Aga-tei, pentru a pune icoana la loc ferit.

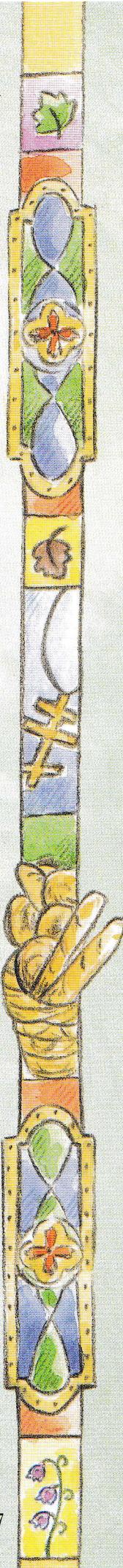
Alergând, Agata intră în casă cu răsuflarea tăiată. Fiul ei cel mic zacea pe pat, palid și văguit, suferind în tăcere din pricina bolii.

– Prohor, spuse ea cu însuflețire către copilul bolnav, Maica Domnului a venit la noi acasă! Ea poate să facă o minune!

– Maica Domnului a venit la noi acasă! repetă vesel copilașul. Eram sigur că o să vină. Așa mi-a promis, șopti doar pentru sine, urmându-și mama în curte.

Maica Domnului era singura lor mângâiere. Doctorii le spuseseră răspicat: „Nu mai e nicio nădejde. Copilul nu se mai face bine”. Dar, cu o noapte înainte, Prohor o văzu-se în somn pe Maica Domnului, care-l încredințase: „Voi veni la tine în curând și te voi vindeca!”. Îi promisese, iar Maica Domnului nu-și calcă niciodată cuvântul! Astfel de gânduri îi treceau prin minte în timp ce cobora scările de lemn, grăbindu-se să ajungă în curte. Acolo dădu peste mulțimea care aștepta răbdătoare să treacă furtuna. Agata îl îndemnă să se închine la icoană. Copilul, ascultător și convins că Maica Domnului îl va vindeca, se închină la icoana făcătoare de minuni. Din clipa aceea, starea lui de sănătate începu să se îmbunătățească și, la scurtă vreme, copilul se făcu întru totul bine.

Anii treceau. Prohor creștea, iar Agata îl dădea neîncetat slavă lui Dumnezeu pentru fiecare binecuvântare primită. Era însă neliniștită, văzându-l din zi în zi mai îngândurat.

– Agata, pe voi Dumnezeu n-o să vă lase, o mână-
ie buna ei vecină, Natalia. Și Isidor se roagă de-acolo,
de sus, pentru voi. Pe copil îl păzesc Sfinții...

– Ai dreptate, Natalia. De-atunci, de când a fost
construită biserică Sfântului Sergheie, am văzut multe
minuni la noi în casă. Era chiar în vremea aceea când
a murit Isidor, după ce preluase construcția bisericii.
Cine-ar mai fi terminat lucrarea? Trebuia să iau o ho-
tărâre...

– Și grea hotărâre ai luat, adăugă Natalia. Să conti-
nui de una singură zidirea bisericii, crescându-ți și cei
trei copii...

– Nu puteam face altfel. Cheltuielile ar fi fost prea
multe pentru noi. Trebuia să muncesc undeva, dar tot
ce se mai găsea atunci era să continui munca soțu-
lui meu. Cărămizile pe care le fabricam erau trimise
la construcția bisericii, de aceea mergeam și suprave-
gheam lucrările...

– ...iar cel mic avea doar trei anișori pe atunci.

– Dar eu eram hotărâtă. Îmi luam copilul cu mine,
pentru că biserică Sfântului Sergheie trebuia construită,
iar pe el nu aveam cu cine să-l las. Îți mai aduci amin-
te ce s-a întâmplat pe când supravegheam lucrările?

– Dacă-mi mai aduc aminte? Nu era atunci când
copilul s-a urcat în clopotnița bisericii și, la un mo-
ment dat, s-adezchilibrat?

– Cum de n-o fi murit căzând de la o aşa înălțime!
Eu, îngrozită, am dat fuga să văd ce se întâmplă, și
nu-ți ascund că mă așteptam la ce-i mai rău. Din feri-
cire însă Dumnezeu nu ne-a lăsat...

– De aceea îți spun, Agata, că pe copil îl păzesc Sfinții.
 – Dar ia stai un pic, se aud niște pași. Trebuie să fie Alexie, fiul cel mare. Hai că mă duc să-i pun ceva de mâncare, o fi și el obosit. Are atât de mult de lucru în perioada asta...

– Să-l ia cu el și pe Prohor. Să învețe și el neguțătoria.
 – Crezi că nu-i spune întruna Alexie să lucreze împreună? „Haide cu mine, Prohor, și n-o să-ți pară rău! Dacă o să lucrăm împreună, munca noastră o să dea roade mai bogate. Negoțul ne va aduce mult câștig”. Dar el, nimic! Nici nu vrea să audă. Nu-l interesează deloc neguțătoria. E într-o continuă căutare. Lui îi place să meargă la biserică. Se bucură să se trezească în zori și să se roage. Îi place să se însingureze și să citească, să studieze orice carte îi pică în mâna. Vrea să învețe tot.

– Ei, fiecare cu ce-i place! Pensemne că are Dumnezeu ceva în plan și cu el. Haide, du-te, că-l aud cum te strigă.

***

În cameră, cei doi copii, Parascheva și Alexie, stau de vorbă. Prohor se așezase puțin mai încolo, îngândurat, fără să spună nimic.

